

Het verloren winkelmandje

Gaby Rasters

De zondag moet maar zonder mij starten. Ik trek het dekbed over mijn hoofd en neger de berichten die op mijn mobieltje binnenkomen. Waarom heb ik in hemelsnaam ja gezegd tegen mijn overijverige langbenige vriendinnen om iedere zondag in het bos te gaan rennen? Zij zijn hinden en ik ben meer een soort koe. Vandaag pas ik.

Eigenlijk wil ik de komende twee weken gewoon de hele wereld afzeggen. En dat weten die vriendinnen van mij donders goed. Ik ben hun 'projectje', al zullen ze dat nooit willen toegeven. Mijn telefoon begint hard te rinkelen en ik neem dan toch maar op. 'Luister Babs, ik slaap vandaag uit. Oké? Andere keer. Vrouwen van veertig mogen af en toe met veel zelfmedelijden in bed blijven liggen.' Ik hoor Babs protesteren maar ik laat haar er niet tussen. 'Veel plezier met rennen en squatten en weet ik veel wat nog meer. En nee, ik doe geen gekke dingen. Ik wil gewoon slapen en kneuterig zijn vandaag.' Naar haar gesputter luister ik niet. Ik hang op en zet mijn telefoon uit. Dag wereld. Dag bijna kerst. Dag bijna alles. Boos draai ik me op mijn andere zij, waar ik beseft dat het me niet eens meer gaat lukken om te slapen. Verveeld blijf ik liggen om daarna met alle woede die ik in me voel het dekbed uit het voeteneinde te trekken. Ik wil vrijheid en een los dekbed. Richard daarentegen wilde altijd alles netjes ingestopt hebben. Alles strak. Net zoals de inrichting van ons huis. Hij was spic en ik was zeker geen span. En eergisteren, tijdens het bespreken van het kerstdiner, barstte de bom. Onze zeepbel. En mijn leven. Hij had er geen zin meer in. Zomaar uit het niets. Al denk ik overigens niet dat het uit het niets kwam en verdenk ik de nieuwe secretaresse op zijn kantoor van flirten met mijn inmiddels ex. Ze had hem zo'n boek gegeven van een opruimgoeroe en hij had het geweldig gevonden; zijn sokken als rolletjes in de lade. Het feit dat hij de vijftig bijna aan gaat tikken en in een existentiële crisis is beland heeft er misschien ook mee te maken. De secretaresse is trouwens pas achter in de twintig en hoe cliché ook, die verklaring van onze break-up is wellicht gewoon het meest aannemelijk.

Ik laat zijn woorden nog eens door mijn hoofd gaan en imiteer zijn stem erbij. 'Winnie, dit kerstdiner van jou gaat helemaal nergens over. En bovendien heb ik er eigenlijk helemaal geen zin in. Het is altijd zoete inval bij ons van vage kennissen en mensen die jij meent te moeten redden en met kerst verhef jij dit tot iets waar zelfs de gaarkeuken voor dak- en thuislozen niet overheen komt. En dan die overijverige Babs en Lotte van je; ze zijn nog net niet losgebroken uit een commune. Wie draagt er nu nog van die parse drollenvangbroeken? Je hebt niet eens een budget vastgesteld voor de cadeaus voor de families. Je doet gewoon maar wat. Er zit geen enkel plan achter.' Bij elke zin imiteer

ik zijn wijzende vinger en de manier waarop hij zijn neus optrekt bij het uitspreken van de namen Babs en Lotte.

Met tegenzin rol ik dan toch mijn bed uit. Mijn kuit schiet meteen in de kramp wanneer mijn linkervoet op het koude laminaat terechtkomt. Dat is de derde keer al deze week en ik probeer de pijnlijke bal uit mijn kuit weg te duwen. Misschien toch maar langs de winkel om magnesium te halen. Volgens Lotte is dat de oplossing voor alles, net als gember overigens. Mijn telefoon heb ik weer aangezet en ik kijk naar een aantal berichten van de meiden. En of ik nu wil of niet, ik moet enorm lachen om de gekke beken die ze trekken.

De koelkast is leeg dus ik zal hoe dan ook de kou moeten trotseren. Ik trek de sokkenlade van Richard open en pak er een rolletje uit. Hij vindt het vreselijk wanneer ik dat doe, terwijl ik het juist altijd romantisch vond: zijn sokken dragen. En zijn truien. Toen we pas begonnen met daten, nu een jaar geleden, vroeg ik al heel snel of ik een van zijn truien mee naar huis mocht nemen. Ik kon verdrinken in zijn geur en lag als een puber met zijn trui in bed wanneer ik hem miste. Toen kon hij erom lachen en vond hij het schattig. Een vrouw van 39 die zich gedroeg als een tiener vol adoratie. Mijn vriendinnen hadden helemaal niks gesnapt van mijn 'crush' op Richard. Ik nu eigenlijk ook niet meer. En toch had ik me verheugd op onze eerste kerst samen in dit huis... Op het samen kopen van cadeaus voor zijn leuke nichtjes en neefjes, voor mijn vriendinnen en zelfs voor zijn oersaai ouders. En voor mijn lieve ouders, ook al blijven ze stug zeggen niks nodig te hebben. Met glazige ogen trek ik zijn sokken weer uit en smijt ze terug de lade in. Geen idee wanneer we de boedel hier gaan verdelen. Het is mijn huis en hij is erbij gekomen. Dat is tenminste iets waar ik trots op kan zijn: ik ben een onafhankelijke vrouw. Ik kijk naar mijn ringloze vingers en slik mijn emoties weg. Wat had ik gehoopt op een verlovingsring onder de kerstboom. Alleen mijn moeder kende deze wens van me, die overigens losstaat van mijn streven naar onafhankelijkheid. Mijn gedachten gaan naar mijn ouders en hun perfecte huwelijk. Ze kunnen niet met en niet zonder elkaar. Altijd is er liefdevol gekibbel. De plaagstootjes van mijn vader en bijna altijd dezelfde reactie van mijn moeder daarop. Ik denk dat zij het rollen met haar ogen tot een kunst heeft verheven. Om hem daarna steevast haar meest charmante glimlach te schenken. Ik wilde dat ook met Richard. Ik was het beu om in mijn eentje te zoeken naar vallende sterren. Beu om mijn voeten te warmen aan een kruik of kat in bed. Sinds Richard bij me was ingetrokken had kat Sibbe overigens het veld moeten ruimen. De slaapkamer met kat was een no-go voor hem. Sibbe had hem daarna nooit meer gemogen. Afgelopen nacht heeft Sibbe zijn intrek weer genomen in de slaapkamer en nu pas dringt het tot me door hoezeer ik het gespin van deze kat gemist heb. Er zit een kalmerend effect in, in tegenstelling tot het gekmakende gesnurk van Richard. Wacht maar tot zijn secretaresse daarachter komt. Ik snap überhaupt niet waarom een twintigjarige op een man van vijftig valt. Zo goed zit Richard nu ook weer niet in de slappe was. Waarom ben ik op hem gevallen? Zijn verhalen waren in het begin van onze

paringsdans geweldig geweest; hij kwam over als een man van de wereld. Gaandeweg bleek dat allemaal buitenkant en veel blabla. Maar ach...

Geen koffie meer in huis. Van Lotte en Babs krijg ik opnieuw een selfie en dit keer zitten ze achter een mok dampende chocolademelk. Dit is de druppel om me naar buiten te jagen. Geen koffie, geen leven. Normaal zou ik voor een koopzondag in december mijn kerstoorbellen dragen, van die schattige groenen dennenboompjes, maar vandaag is het duistere hoody-dag en zou ik het liefst die capuchon ook op laten. Ik krijg steeds meer begrip voor pubers die er de hele dag depri bijlopen in hun oversized truien. Mijn jas gaat amper dicht met het exemplaar dat ik aanheb. De handschoenen van Richard liggen keurig in een setje bij elkaar in het kastje op de gang. Die van mij kan ik natuurlijk weer niet vinden. Misschien moet ik mezelf een paar van die lekkere handschoenen cadeau doen – en een huispak. Ik snak naar zachtheid. Ik snak naar het ultieme Bridget Jones-gevoel. Mijn fietszadel voelt koud en nat aan mijn kont en ik ploeter mezelf door een laagje sneeuw heen. Mijn handen tintelen van de kou, maar ik ben niet iemand die zonder handen aan het stuur kan fietsen dus ik moet hier doorheen. Het is druk in de winkelstraten en het duurt even voordat ik mijn fiets kwijt kan. Een van de spaken zit precies voor het slot en daar heb ik op dit moment geen geduld voor. En dan schiet ik opeens vol bij het zien van twee met een slot aan elkaar vastgemaakte fietsen; alsof dat het toppunt van romantiek zou moeten voorstellen. Mijn hoofd verberg ik diep in de kraag van mijn jas als ik de winterse winkelstraat in slenter. De ijzige decemberwind snijdt door de leuke verlichte straatjes van de stad en laat de sneeuwvlokken dwarrelen. Wat had ik me hierop verheugd. Het uitpakken van al die dozen kerstversiering, het stoeien om nog een extra loeigrote kerstboom de woonkamer in te krijgen omdat één boom niet genoeg is... En nu...

Ik duik een koffietentje in en bestel een koffie. Mijn handen tintelen nu nog veel harder en ik weet niet of dit plotselinge warme kopje ze geen hittestress bezorgt. Alsof de dag niet erger kan worden dan dit hoor ik Wham hun grootste hit zingen. En nee, ik wil niet opnieuw huilen en zeker niet in deze koffietent. En dan maakt mijn gemoedstoestand opeens een hele grote u-turn. Ik laat mijn kerst toch niet verzieken door Richard? Het is mijn kerst! En van kerst blijft ook mijn gebroken hart af! Last Christmas... Ik neurie het liedje mee en ik voel mezelf langzaam weer tot leven komen. Dit is een gevaarlijke toestand, ik ken mezelf maar al te goed. Dit gevoel, het wegstoppen van mijn verdriet door heel erg veel geld uit te gaan geven, is voor de korte termijn fijn en goed, maar levert ook een lege bankrekening op. Ach wat! Terwijl ik van mijn koffie nip bedenk ik wat ik allemaal ga kopen voor al die mensen die me lief zijn. Ik maak een foto van mijn bakje troost en stuur hem naar de meiden met de tekst: *Kerst is on!* Er komen hartjes en duimpjes terug. *Zo kennen we je weer!*

Er is ook maar één plaats waar ik nu naartoe wil en dat is naar het warenhuis midden op het grote plein. Ik hou van de sfeer die er hangt en van alle mensen die haastig hun laatste inkopen doen. Misschien kan ik een paar nieuwe ballen kopen voor mijn nog op te tuigen eenzame kerstboom.

Ik staar naar de sneeuwvlokken die zachtjes op het raam vallen en besluit om dit jaar alleen cadeaus te geven en nergens aan te schuiven voor het kerstdiner. Gewoon zwelgen in zelfmedelijden dit keer. Geen zin in vragende blikken van mijn ouders over het wegblijven van Richard – of nog erger, opgeluchte blikken die zeggen: ik-wist-het-wel-dat-dit-geen-blijvertje-was. Geen zin in mijn vriendengroep, die vooral bestaat uit gelukkige stelletjes.

De koffie heeft me goedgegaan en ik trotseer opnieuw de kou om naar mijn lievelingswinkel te lopen. De lichtjes in de etalage en de prachtige boom binnen in het warenhuis maken me vrolijk. Dit is wat ik nodig heb! Met een mandje in mijn handen loop ik langs de lekkere luchtjes en de mooie tassen. Misschien dat ik mijn moeder dit jaar eens extra ga verwennen. En waarom zou ik voor mezelf geen ringetje kopen? Had ik gehoopt dat ik van een Richard een sieraad zou krijgen? Ik bijt op mijn lip. Misschien wel, eigenlijk. Het leven met Richard was gewoon goed en voorspelbaar. Geen ups en geen echte downs, tot nu toe dan. Het was veilig. Hij was lief en attent. Maar de verschillen tussen ons begonnen wel groter en groter te worden. Wilde ik kamperen op Texel om even helemaal back to basics te gaan, wilde hij naar de Bahama's. Hij de ochtendkrant op zondag, ik een serietje op Netflix.

Bij mijn lievelingsgeur blijf ik even hangen en ik spuit een beetje op de binnenkant van mijn pols. Ik negeer de verkoopster die meteen voor mijn neus staat en laat weten dat dit een buitenkansje is en deze korting alleen vandaag nog geldig is. Ik doorloop het denkbeeldige wensenlijstje in mijn hoofd. Voor mijn lieve vriendin Margo ga ik zo naar de boekenafdeling om een paar leuke feelgoods te kopen. Voor Babs wil ik sloffen halen en voor Lotte een paar schattige theekopjes. Ook Patrice en Natascha krijgen van mij dit jaar iets extra's. En ik weet zeker dat mama heel blij gaat zijn met de prachtige sjaal die ik gevonden heb. Er zit geen enkele structuur in mijn aankoopgedrag. Na een uurtje of twee te hebben rondgelopen sta ik nu met twee manden vol cadeaus. Het voelt geweldig! Er lopen allerlei mensen voor en achter me langs en opeens zit ik gevangen in de drukte. Tientallen geuren dringen zich aan me op en ik moet mijn jas openritsen omdat ik het opeens erg warm heb. Hopelijk niet nu al opvliegers! Vanuit mijn ooghoek zie ik een slanke verschijning in een rode getailleerde jas en een dito gekleurde baret op haar hoofd. Rode pumps maken de outfit helemaal af en ze zou zo weggelopen kunnen zijn uit een of andere parfumreclame. Ze buigt zich over een glazen vitrine met sieraden van mijn favoriete maar onbetaalbare merk. De reden waarom ik gebiologeerd naar haar blijf kijken wordt me een paar seconden later duidelijk. Soms heb je dat, dat je gewoon weet dat er iets met iemand is zonder de persoon te kennen. Ze wijst een armbandje aan, de verkoopster haalt het sieraad voorzichtig uit de vitrine en legt het om de pols van de dame met de rode baret. Richard knikt goedkeurend en drukt een kus op haar wang. De twee bomvolle mandjes laat ik uit mijn handen vallen en dan ren ik weg. Zo hard als ik kan. In mijn vlucht stoot ik tegen alles en iedereen aan en ik weet dat Richard me gezien heeft. Vaag hoor ik hem mijn naam roepen. En dan

sta ik buiten. De kou snijdt mijn adem af.

Ik heb geen idee hoe ik thuisgekomen ben. En nu ik hier ben weet ik geen raad met mezelf. De cadeautjes en mijn onuitwisbare indruk heb ik achtergelaten in het warenhuis. Mijn telefoon was een paar keer overgegaan en steeds opnieuw drukte ik de naam van Richard weg. Ook de appjes van mijn vriendinnen had ik gelaten voor wat ze waren. Moe en verdrietig kruip ik op de bank en ik ben blij wanneer Sibbe op mijn schoot springt. Ik druk mijn neus in zijn vacht. Na een tijdje heeft Sibbe er genoeg van en zit ik weer alleen op de bank. Mijn benen trek ik onder mijn billen en ik zoek op Netflix naar de meest zielige kerstfilm ever. *Huilen zal ik.*

Er komt een berichtje binnen van Lotte. *Kijk eens welke spreuk vandaag op jou van toepassing is?* Ik kijk naar de foto die ze heeft doorgestuurd. Lotte heeft werkelijk alle scheurkalenders in huis waar maar quotes op te vinden zijn. Ze spaart ook de vragen die op theezakjes staan en misschien hou ik daarom zoveel van haar. Volgens mij zou ze meer op haar plek zijn als waarzegster in een circustent dan in een keurig pakje achter de balie van een bank.

Soms brengen de feestdagen onverwachte verrassingen met zich mee. Blijf positief en sta open voor nieuwe kansen, want je weet nooit wat er kan gebeuren. Het leven is magisch!

Ik moet glimlachen. Ze moest eens weten welke ravage ik vandaag heb aangericht in het warenhuis. En dan raap ik mezelf bij elkaar. Via de bezorgdienst bestel ik een pizza en ik klap mijn iPad open. Ik surf naar Gifts & Joy, een geweldige online winkel waar ze allerlei prachtige cadeaus verkopen, het merendeel handgemaakt. Geen parfums en de standaard duizend-in-een-dozijn dure cadeaus maar geschenken met een verhaal. Het is hard werken om de cadeautjes uit te zoeken en te personaliseren met hier en daar een opdruk. Voor Patrice heb ik een prachtig stempel met haar naam uitgezocht. Voor mijn moeder opnieuw een sjaal maar dan met twee hartjes erop geborduurd. En ik weet zeker dat Margo helemaal blij gaat zijn met de speciale schrijfboekjes. De vrouw met de rode baret verdwijnt langzaam uit mijn gedachten. Ik kijk naar de nog lege kerstboom en laat het besef dat daar geen cadeaus voor en van Richard zullen komen te liggen nog een keer binnenkomen, om me daarna te richten op de spreuk van Lotte. Ik hef mijn glas cola naar de kat. 'Op nieuwe kansen!' Sibbe laat een klagelijk miauwkje horen en ik neem me voor om voor hem ook iets te kopen voor kerst.

Mijn schouders en nek voelen gespannen aan van het turen op de iPad. Ik bekijk het winkelmandje en besluit om alles te gaan afrekenen. De gegevens die nodig zijn vul ik allemaal in en ik hoop dat alles er voor de feestdagen gaat zijn. Net op het moment dat ik mijn betaalgegevens invul, verschijnt er een mededeling in beeld en is mijn hele winkelmandje leeg. Er zou een technische storing zijn... Ik kan wel janken van frustratie. Ben ik nu echt alles kwijt? Hoe krijgt iemand het voor elkaar om twee keer op dezelfde dag een winkelmandje vol cadeaus te verliezen? *Zelfs online shoppen lukt me niet!* *Was dit een teken van het universum of zo?*

Mijn ogen speuren de website af naar de gegevens van de klantenservice en de frustratie is voelbaar in mijn hele lijf. De klantenservice is natuurlijk niet bereikbaar op zondag en daarom steek ik mijn tirade af tegen de virtuele chatbot. Ik moet toch ergens mijn verhaal kwijt... Mijn vingers raken de toetsen van mijn iPad alsof ik ze eigenhandig in elkaar wil boksen. Al mijn boosheid vuur ik af op de chatbot.

Winnie: 'Wat is dit? Waar is mijn hele winkelmandje gebleven? Ik heb uren besteed aan het vinden van het perfecte cadeau voor iedereen! Dit kan niet waar zijn!'

Gifts & Joy Chatbot: 'Hallo Winnie. Wat vervelend om te horen dat je problemen hebt. Ik zal mijn best doen om je te helpen. Zou je alsjeblieft je klantnummer of e-mailadres willen doorgeven?'

Ik zucht diep en geef mijn mailadres door.

Gifts & Joy Chatbot: 'Bedankt voor de informatie, Winnie. Ik ga mijn uiterste best doen om te achterhalen wat er is gebeurd met je winkelmandje.'

Het blijft even stil vanuit de chatbot en ik besluit nog even verder te tikken naar deze virtuele klagmuur. 'Dit is de tweede keer vandaag dat ik mijn kerstinkopen kwijtraak. Eerst in die stomme winkel door mijn stomme ex en zijn belachelijk mooie jonge SECRETARESSE.' Het helpt om met hoofdletters te schelden. 'En weet je, ik ben er blij om ook, want deze cadeautjes hier zijn zoveel mooier en echter, maar alles is kwijt en ik heb echt de energie niet meer om nog een keer alles uit te zoeken... Deze kerst is echt een regelrechte ramp. Zelfs mijn kerstboom is eenzaam en kaal!'

Gifts & Joy Chatbot: 'Ik begrijp hoe belangrijk deze kerst voor je is, Winnie. Het is echt vervelend dat dit is gebeurd. We doen ons best om dit op te lossen.'

Winnie: 'Ja, iedereen doet zijn best. Laat ook maar. Je bent een robot.'

Plotseling verschijnt er een ander bericht op mijn scherm. De chatbot heeft plaatsgemaakt voor iemand met de naam Anton.

Anton (medewerker): 'Hallo Winnie. Dit is Anton, ik ben de eigenaar van de winkel. Ik wil je persoonlijk mijn excuses aanbieden voor het ongemak. Ik ga mijn best doen om dit voor je op te lossen. Het loopt hier redelijk in het honderd maar daar mag jij niet de dupe van zijn. Ik zal je niet lastigvallen met alle technische ellende hier maar het hele systeem is gecrasht... maar ik beloof je dat het goed komt.'

Mijn vingers blijven boven het toetsenbord hangen. Dit is geen chatbot maar een persoon. Die man zal ook wel denken... Ik heb net mijn halve levensverhaal met hem gedeeld...

Winnie: 'Dank je wel, Anton. Wat vervelend ook voor jou! Jij bent dus gewoon aan het werk nu, op zondagavond laat?'

Er komt weer een berichtje terug.

Anton (medewerker): 'Alles voor de klanten, toch? Mijn winkel is mijn trots en dit...'

Winnie: 'Loop je nu veel bestellingen mis?'

Anton (medewerker): 'De chatbot doet zijn werk goed en ik denk dat we de bestellingen van deze zondag allemaal kunnen redden. Ik kreeg jouw verhaal doorgestuurd en... ja, ik wilde even persoonlijk reageren. Mijn kerst van vorig jaar was ook een drama, dus ik voel wel met je mee.'

Winnie: 'O?'

Anton (medewerker): 'Ja, ach. Iets met Last Christmas. Dat liedje kan ik niet meer horen...'

Ik moet denken aan mijn koffie in het restaurantje vanmorgen toen het liedje van Wham speelde. Ik greep dat moment juist aan om de knop om te zetten en flink te gaan shoppen met alle gevolgen van dien.

Winnie: 'We hebben therapie nodig, Anton. Gewoon júst naar dat liedje luisteren en heel hard meeschreeuwen.' Ik weet niet wat me bezielt om dit te tikken. Misschien zie ik Anton nog steeds een beetje als een veilige chatbot.

Er komt een 'haha' terug. Daarna blijft het stil. Ik trek een deken over mijn schouders, leg de iPad op mijn schoot en zet dan inderdaad het liedje van Wham op. Eerst voorzichtig en dan steeds harder zing ik mee. Het lucht inderdaad op en ook mijn pijnlijke spieren voelen iets lossier aan nu.

Een ping van mijn scherm trekt mijn aandacht.

Anton (medewerker): 'Ik heb het liedje opgezet en het werkt. Dank je wel. Nu ga ik achter jouw bestelling aan.... Nogmaals sorry, hè!'

Verbluft staar ik naar het scherm, zou hij echt het liedje op hebben gezet? Ik begin terug te typen maar de verbinding met het chatprogramma lijkt verbroken te zijn. Ik open een nieuw chatvenster en zie dat de chatbot weer terug is.

Gifts & Joy Chatbot: 'Waar kan ik u mee helpen?'

Winnie: 'Wil je Anton voor me bedanken en hem zeggen dat ik net ook hard meegezongen heb? Ik hoop dat het goed komt met de winkel en alvast een fijne kerst!'

Gifts & Joy Chatbot: 'Ik begrijp niet helemaal wat je bedoelt. Zou je alsjeblieft je klantnummer of e-mailadres willen doorgeven?'

Winnie: 'Nee, dat hoeft niet, laat maar. Mag ik nog even tegen je aan praten? Tegen een robot praten is eigenlijk best fijn. Wanneer ik nu mijn vriendinnen zou bellen zou het meteen zo emotioneel worden. En misschien zouden ze wijn meenemen en nootjes... maar ik wil hun medelijden nu even niet. Het is gewoon niet mijn dag vandaag. Misschien denk jij nu wel dat ik al aan de wijn gezeten heb? Want wie praat er nu tegen een chatbot? Ik dus. Veertig jaar en alleen met kerst. Ik denk dat ik nog maar een keer mee ga zingen met Wham. En dan de kerstboom toch maar verlossen van zijn naaktheid. Dan heeft de kat ook weer plezier. (Ik overdrijf, de kat meept er meestal maar een paar uit). Ik ga. Dag Gifts & Joy chatbot.

Ik druk op verzenden en klap mijn iPad dicht. Geen idee of Anton het nog voor elkaar gaat krijgen met de cadeautjes. Ik pak de doos met kerstspullen uit het halletje, haal een voor een de mooiste

ballen eruit en hang ze in de takken. De poes kijkt geïnteresseerd met me mee. 'Je kunt kijken wat je wilt, schat, maar deze hang ik lekker hoog; daar kun jij niet bij.' Misschien is dit echt mijn toekomst: voor de rest van mijn leven praten tegen een kat of tegen een chatbot. Stiekem kan ik er wel om lachen. En ik weet dat ik morgen weer meer grip zal hebben op mijn leven. Weer haal ik een bal uit de doos en hou hem in de lucht. *Prachtig!*

Het is al laat wanneer ik gapend mijn bed in rol. Het optuigen van de boom had heel veel tijd gekost maar ik was trots. En blij met het resultaat. Ik klop op mijn dekbed en Sibbe eist zijn plekje op. Al kroelend vallen mijn ogen dan toch ook echt dicht. De deurbel laat me schrikken en ik sta op uit bed om uit het raam te gluren. Ik heb hier zo geen zin in...

Het sneeuwt behoorlijk en het duurt even voordat ik zicht heb. Ik zie een busje voor mijn deur staan en een man die met twee armen buiten naar me staat te zwaaien. Dan wijst hij naar de voordeur en wil weer naar zijn busje lopen. Het is me gelukt om de letters op het voertuig te ontcijferen. 'Wacht!' Ik schiet mijn ochtendjas aan en merk pas halverwege de trap dat die van Richard is. Misschien morgen toch maar eens al zijn spullen inpakken. Ik schiet bijna van de trap af en trek dan met een verhit hoofd de deur open. 'Anton?'

Zijn gezicht is bedekt met sneeuwvlokken en met een verontschuldigende glimlach staart hij me aan. 'Sorry dat ik je zo laat stoort... maar ik wilde je dit geven.' Verbaasd staar ik naar een prachtig ingepakt cadeau. 'Voor jou. Gewoon voor de overlast en omdat je eenzaam en verdrietig leek...' Hij haalt zijn schouders op. 'De chatbot wist geen raad met je verhaal.'

Ik voel mijn wangen kleuren. 'Ja, sorry. Ik praat ook tegen mijn kat. Het is gewoon een rare week en...'

'Daarom, pak aan. De rest van je bestelling komt gewoon via de post. Je had je gegevens achtergelaten en ik dacht...' Hij bloost ook. 'Shit, dit komt misschien inderdaad heel verkeerd over. Ik kijk normaal niet naar adressen van klanten en ik bezorg ook niet aan huis...' Hij doet een paar passen achteruit.

Ik doe een stap terug naar binnen, maar bedenk me dan. 'Wil je een kop thee of weet ik veel wat? Ik vind het heel bijzonder dat je mij een cadeau komt brengen.' Het voelt alsof ik deze man al langer ken. Alsof ik hem kan vertrouwen. Misschien is hij hier als tegenhanger voor de misstappen die Richard heeft gemaakt, om te laten zien dat mannen gewoon wél te vertrouwen zijn.

'Nee, hoeft niet. Nogmaals sorry dat ik hier zomaar opduik. Dat liedje van Wham heeft gekke dingen gedaan, denk ik...' Hij heeft kuiltjes in zijn wangen en een fronsrimpel op zijn voorhoofd.

Ik begin hard te lachen. 'Ja hè!' Ik pak het cadeau van hem aan en wanneer zijn handen de mijne raken, voel ik een rare tinteling door mijn lijf gaan. Ik merk aan alles dat Anton dit ook gevoeld heeft. Zijn ogen kijken me verbaasd maar tegelijkertijd warm aan.

'Het is alsof ik je ergens van ken. De cadeaus die je hebt uitgezocht voor je vrienden... Het zijn de

spullen uit mijn winkel waar ik zelf het meest van hou... en misschien zou ik willen dat iemand zoiets voor mij zou kopen.' Hij leunt nu tegen de deurpost en er waait sneeuw mijn gang in. Bovenaan de trap staat Sibbe te miauwen. Ik trek mijn ochtendjas iets strakker dicht.

'O, sorry, je krijgt het koud natuurlijk... Het is ook al laat...' Toch blijft hij staan waar hij staat. Omdat zijn jas niet helemaal dicht is zie ik een stukje van iets wat op een kersttrui lijkt. Zijn donkere haren zijn bedekt met een laagje sneeuw.

'Ik vraag normaal geen vreemde mensen binnen maar volgens mij... hebben wij een Last Christmas gemeenschappelijk. Kom even binnen, dan pak ik het cadeau uit en krijg je iets te drinken van me. Ik trek wel even wat kleren aan...' In de ochtendjas van Richard voel ik me opeens erg ongemakkelijk. Hij lijkt erover na te denken en knikt dan. Terwijl we een beetje onwennig in de gang staan, komt Sibbe naar beneden gerend om zich vervolgens om de benen van deze vreemde man heen te wikkelen. Anton bukt en tilt Sibbe meteen op. 'Jij bent een leukerd...'

Ik geloof dat ik ter plekke smelt wanneer Sibbe zijn koppie in de nek van Anton duwt. Ik doe de deur naar de kamer open en wijs naar de bank. Het cadeau zet ik op de trap. 'Ga zitten, ik ben zo terug.' Ik weet niet of ik snel de trap op moet lopen of juist heel langzaam. Het voelt heel gek om een man in mijn woonkamer te hebben zitten op dit tijdstip. Ik verruil mijn pyjama voor een spijkerbroek en trek ook mijn kersttrui uit de kast. Mijn vermoedheid is helemaal weg en ik vraag me af wat hij voor me heeft ingepakt.

Wanneer ik beneden kom zit Anton op het puntje van de bank en Sibbe ligt tegen hem aan. Met het cadeau in mijn handen kom ik naast hem zitten. 'Nogmaals, erg lief.' Ik trek de linten los en haal het papier er voorzichtig af. 'Heb je dit zelf ingepakt?'

Hij knikt. 'Nog 431 cadeaus te gaan, maar ik vind het heerlijk! Trouwens, Winnie, het is breekbaar...' Hij wijst naar het doosje in mijn handen.

Met ingehouden adem maak ik het doosje open en ik zie een prachtige muziekdoo met een betoverend kersttafereel. Ik draai aan het sleuteltje en hoor een melodie die ik niet meteen kan thuisbrengen. 'Maar Anton, echt, wat mooi. Dit had je niet hoeven doen!'

Ik bekijk het doosje van alle kanten en Anton staat op van de bank. 'Ik ben blij dat je het mooi vindt.' Het voelt alsof hij niet helemaal op zijn gemak is en het lijkt zelfs alsof hij weer wil gaan. Alles in mij wil dat hij blijft.

'Deze heb ik niet in je webshop zien staan, anders zou ik hem zo voor mezelf hebben uitgezocht! Heel mooi!' Ik wrijf met mijn handen over het hout.

Hij kucht een keer. 'Nee, daar stond hij ook niet tussen. Het is mijn eigen exemplaar... Ken je het liedje wat speelt?'

Ik schud mijn hoofd en kijk hem vragend aan. *Waarom zou hij mij zijn eigen exemplaar gegeven hebben?*

Wanneer het melodietje is afgelopen kijkt Anton me aan. 'Mag ik?' Hij pakt het doosje uit mijn handen en draait nog eens aan het sleuteltje. Opnieuw raken onze handen elkaar en mijn hart mist een slag. *Wat is dit?*

'Het is de melodie van Do You Believe In Magic...'

Wanneer Anton een paar uur later in zijn busje stapt en ik hem met een warm gevoel uitzwaai weet ik dat mijn kerst niet meer eenzaam zal zijn.